

fleste sendt Afbud, hvad Ivan efter Gaarsdagens Begivenhed kun havde ventet. Alene den „forhenværende Proprietær“, Hr. Nørrehave, havde givet Møde, og hans landlige Skikkelse med den store Guldhalskæde og de dobbeltsaaede Støvler vakte en vis Opsigt i den elegante Forsamling.

Ivan, der tilfældig havde set ham komme kørende i en Droske sammen med den københavnske Selskabsløve, Overretssagfører Hasselager, undrede sig noget over dette Kompagniskab, skønt det ikke var ham ubekendt, at Hr. Nørrehave stod i Forbindelse med de fleste Sagførere i det ganske Land. Den Tanke slog straks ned i ham, at de to maatte have Planer for med Per. Han mindedes, at Hr. Nørrehave ved Mødet den foregaaende Dag havde vist nogen Misfornøjelse med den hovedkulds Afslutning af Forhandlingerne; og hvad Overretssagføreren angik, saa hørte han til de unge, hidsigt stræbende Forretningsmænd, der havde taget Max Bernhardt til Forbillede, saa det var jo ikke urimeligt, om han kunde føle sig fristet til et Forsøg paa at gennemføre, hvad selve Mesteren havde maattet opgive. Uden iøvrigt at besidde andre af de Egenskaber, der havde skabt dennes store Magt, end netop Hensynsløsheden havde han — med Støtte af et stateligt Ydre og en behagelig Selskabstone — allerede vundet sig et vist Navn i Hovedstaden som *smart fellow*.

Af Familjens sædvanlige Gæster, dens saakaldte „Søndagsfremmede“, saaes Aron Israel og — ragende op over alle andre — Kandidat Balling, Literaturhistorikeren, Citatbeholderen, denne umættelige Aand, som mindede om Bibelens magre Køer, der slugte deres Kolleger uden derfor at blive federe. Den første havde forputtet sin lille nervøse Skikkelse i en Krog, hvor hans